

Wilhelm Busch

JÉZUS
a mi
sorsunk

2. javított kiadás

primo
EVANGÉLIUMI KIADÓ

Wilhelm Busch
JÉZUS A MI SORSUNK

Református Presbiteriánus Gyülekezet
Marosvásárhely, Zsil utca, 7-es szám
Tel: 0265 267166 / 0745 777673
Drótposta: moinarst@clicknet.ro
Honlap: www.reformatus.org

A könyv eredeti címe és kiadója:
Jesus unser Schicksal
Schriftenmissions- Verlag, Gladbeck
A könyv német nyelven 1967 és 1985 között
több mint egymillió példányban jelent meg.

ISBN 963 78 37 817

Felelős kiadó: PRIMO KIADÓ - Oláh Leventéné
Megjelent a PRIMO KIADÓ gondozásában
Bp. XII., János Zsigmond u. 9.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter
Eredeti tulajdonos: Evangéliumi Kiadó - Stuttgart
A magyarországi jogok megszerzésében közreműködött az
Evangéliumi Kiadó
Bp-i képviselete, 1066 Ó utca 16.

TARTALOM

ELŐSZÓ	7
ISTENBEN HISZEK, DE JÉZUSSAL NEM TUDOK MIT KEZDENI	9
MIÉRT ÉLEK?	22
NINCS IDŐ!	33
VIGYÁZAT, ÉLETVESZÉLY!	45
MIT KELL TENNÜNK?	58
MIÉRT HALLGAT ISTEN?	70
A SZERETETHEZ VALÓ JOGUNK	84
LEHET ISTENNEL BESZÉLNI?	96
HOGYAN RENDEZŐDJÉK AZ ÉLETÜNK, HA MÁR NEM TUDUNK HINNI?	106
HOGYAN BOLDOGULJUNK AZ ÉLETTEL, HA BŰNEINK ÉS MULASZTÁSAINK ÁLLANDÓAN KÍSÉRNEK BENNÜNKET?	120
HOGYAN LEHET AZ ÉLETBEN HELYTÁLLNI, HA „A TÖBBIÉK AZ IDEGEINKRE MENNEK”?	132
MINDENNEK MEG KELL VÁLTOZNIA — DE HOGYAN?	142
NÁLAM NÉLKÜL	153
LEHETSÉGES-E BIZONYOSSÁG A VALLÁS DOLGAIBAN?	162
MAGÁNÜGY-E A KERESZTYÉNYSÉG?	175
MIKOR LESZ VÉGE A VILÁGNAK?	187
ÉRDEMES-E ISTENNEL ÉLNI?	199

ELŐSZÓ A MAGYAR KIADÁSHOZ

Wilhelm Busch német igehirdető szenvedélyesen prédikálta az evangéliumot, hogy embereket vezethessen Jézus Krisztushoz. Előadásai most „Jézus a mi sorsunk” címmel jutnak el a magyar olvasóhoz, a fordításban is megőrizve eredeti formájukat, stílusukat. Kívánjuk, hogy Wilhelm Busch előadássorozata ilyen módon is sokakat segítsen a Jézus Krisztus melletti döntésre, a vele való életre és üdvösségre.

A magyar kiadó

JÉZUS A MI SORSUNK

„Jézus a mi sorsunk” — ezt választotta Busch lelkész az 1958-ban Essenben tartott nagy evangélizációja fő témájául.

Nagy örömmel szolgált Essenben, mint ifjúsági lelkész, azonkívül az evangélium szenvedélyes hirdetőjeként minduntalan úton volt. Számptalan előadásban hívta hallgatóit Jézushoz — városban és falun, Keleten és Nyugaton, Európában és világszerte.

Mennyire örült, amikor az emberek csak úgy özönlöttek előadásaira, hogy üzenetét meghallgassák! Meg volt győződve róla, hogy a Jézusról szóló evangélium minden idők legmegdöbbentőbb üzenete.

Többzres tömeg hallgatta, mégis — mint igazi lelkigondozó — mindig személyesen szólította meg az egyes embert. Ez volt igehirdetések különlegessége. Magnószalagon rögzített beszédeiből készült könyvével szóljon továbbra is személyesen olvasóihoz, mint a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztus hírvivője.

„Jézus a mi sorsunk” — ez volt egész igeszolgálatának fő mondanivalója. Szeretnéd hallgatni? Lehetséges! Ül most gondolatban az ő szószéke elé, és hamarosan tudni fogod: „Jézus a mi sorsunk”, ez az egész világnak és a mi életünknek is fontos kérdése.

Karl-Heinz Ehring

ISTENBEN HISZEK, DE JÉZUSSAL NEM TUDOK MIT KEZDENI

Látják, az ilyen öreg lelkész, mint én, aki egy életen át a nagyvárosban szolgált, az évek folyamán állandóan ugyanazokat a megjegyzéseket hallja. Az egyik: „Hogy engedheti meg Isten mindezt?” Egy másik: „Káin és Ábel testvérek voltak. Káin agyonütötte Ábelt. Honnan vette Káin a feleségét?” Az egyik legkedveltebb szólam: „Lelkész úr, ön mindig Jézusról beszél. Ez fantasztikus! Hiszen így teljesen mindegy, hogy milyen vallású valaki. Fődolog, hogy az ember tisztelje a Magasságost, a Láthatatlant.”

Ez csak világos, nem? Ugyanezt mondta nagy honfitársam, Goethe — ő is frankfurti — : „Minden az érzés! A név csak hang és füst . . .” Hogy mi Allahot, Buddhát, sorsot vagy „Felsőbb Lényt” mondunk, az teljesen mindegy. A fő dolog, hogy egyáltalán legyen valamilyen hitünk. Fanatizmus lenne, ha pontosabban meg akarnánk határozni. Ugye, önök közül is sokan ezt gondolják? Még szinte látom magam előtt azt az idős hölgyet, ahogy mondta nekem: „Jaj, lelkész úr, maga mindig csak Jézusról beszél! Hát nem maga Jézus mondta-e: „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van? Ott mindenki elfér!” Barátaim, ez óriási becsapás!

A berlini repülőtéren, a „Tempelhofer Feld”-en történt. Mielőtt a repülőhöz mehettünk, át kellett jutnunk az útlevélvizsgálaton. Elöttem állt egy úr — szinte még most is látom — olyan kétméter magas lehetett — hóna alatt nagy útitakarával, sietve nyújtotta oda útlevelét a hivatalnoknak. De az így szólt: „Egy pillanatra! Az ön útlevele lejárt!” Az úr így válaszolt: „Ugyan, ne legyen már olyan kicsinyes! Fő, hogy van útlevelém!” — „Nem! — mondta a hivatalnok határozottan — ,fő’ hogy érvényes útlevele legyen!”

Ugyanígy van ez a hittel is. Nem arra van szükség, hogy általában higgyek, vagy legyen valamiféle hitem. Így mindeki hisz. Valaki mondta a múltkor: „Én azt hiszem, hogy egy kiló marhahúsból jó húsleves lehet főzni.” Hát ez is hit, csak nagyon gyatra. Ugye megértik? Nem azon fordul meg a dolog, hogy valamiféle

hite van-e, hanem azon, hogy valódi hite legyen, olyan hite, amiből élni lehet akkor is, ha nagyon sötét lesz; ami megtart a legnagyobb kísértések között is. Olyan hite, amely elég a meghaláshoz is. A halál hitünk valódiságának legnagyobb próbája!

Csak egyetlen igazi hit létezik, amellyel valóban élni és meghalni lehet, és ez: az Úr Jézus Krisztusban, Isten Fiában való hit. Maga Jézus mondta: „Az én Atyám házában sok lakóhely van.” De csak egy ajtó van Isten lakóhelyéhez: „Én vagyok az ajtó, ha valaki énrajtam megy be, megtartatik.”

Jézus az ajtó! Tudom, ezt nem szívesen hallják az emberek. Istenről órák hosszat lehetne vitatkozni. Az egyik ember így képzel el Istent, a másik másképpen. De Jézus nem vitátéma. Azt mondom önöknek: csak Jézusban, az Isten Fiában való hit a megmenntő és üdvözítő hit, amivel élni és meghalni is lehet!

Egy kis élménnyel szeretnék rámutatni arra, hogy milyen nevelésnek tartják az emberek ezt a hitet. Nyugodtan nevelhetnek rajta. Évekkel ezelőtt történt. Egyszer, amint éppen keresztülmegyek Essen városán, két férfi áll a járdán, nyilván bányászok. Amint közelebb érek, az egyik köszön: „Jó napot, lelkész úr!” Odalépek hozzá: „Ismerjük egymást?” Ekkor nevetve odaszól társának: „Ez Busch lelkész. Egész rendes fiú!” „Köszönöm”, mondom. Így folytatja: „Csak sajnós, van egy bogara!” Felháborodva csattanok fel: „Micsoda? Egy bogaram? Miféle bogaram?” Ekkor elismétli: „Valóban, a lelkész úr egészen rendes fiú! Csak folyton Jézusról beszél!” „Ember! — kiáltom örömmel — ez nem bogár! Száz év múlva maga már az örökkévalóságban lesz, és akkor minden attól függ majd, hogy megismerte-e Jézust. Tőle függ, hogy a pokolban, vagy a mennyben lesz-e. Mondja, ismeri Jézust?” „Látod”, fordul nevetve társához, „már megint kezdi.”

Hát most megint ezzel kezdem! Van egy Ige a Bibliában, amit szeretnék az elején idézni: „Akié a Fiú, azé az élet.” Ön tanult az iskolában Jézusról, de Ő még nem az öné! „Akié az Isten Fia . . . Hallja? . . . Akié! — azé az élet” — itt és az örökkévalóságban. „Akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” Ezt Isten Igéje mondja! Ismeri ezt a közmondást: „Akinak van, annak van!” Pontosan erre utal ez az Ige is. Szeretném önt rábírn — saját érdekében — hogy fogadja be Jézust, és adja neki az életét. Nélküle csak nyomorúság az élet!

Megmondom, miért Jézus az egyetlen kincs, és miért csak a Jézusban való hit az egyetlen valódi hit. Vagy inkább hadd fejezzem ki így egészen személyesen: el szeretném mondani önnek, miért van szükségem Jézusra és miért hiszek Benne.

1. Jézus Isten kinyilatkoztatása

Ha valaki azt mondja nekem: „Hiszek Istenben, de mit kezdjek Jézussal?”, akkor azt felelem: „Hiszen ez meggondolatlan beszéd! Isten elrejtőzködő Isten, Jézus nélkül semmit sem tudunk róla!”

Az emberek ugyan csinálnak valamilyen Istent, például „Jóistent”, aki egy becsületes németet nem hagy cserben, ha naponta csak öt pohár sört iszik. De hiszen ez nem Isten! Allah, Buddha — ezek saját kívánságaink kivetítődései. De Isten? Jézus nélkül Istenről semmit nem tudunk. Jézus azonban Isten kinyilatkoztatása. Isten Jézusban jött el hozzánk.

Egy képpel szeretném ezt önnek megmagyarázni. Képzeld el egy sűrű ködfalat. A köd elfedi Istent. Az emberek nem tudnak nélküle élni. Elkezdik hát keresni. Megpróbálnak behatolni a ködfal mögé. Így fáradoznak a vallások. Minden vallásban Isten keresik az emberek. Minden vallásban közös: eltévedtek a ködben, és nem találták meg az Istent!

Isten elrejtőző Isten. Valaki, akit Ézsaiásnak hívtak, megértette ezt, és szíve mélyéből felkiáltott: „Uram, mi nem jutunk el Hozzád. Bárcsak szétszakítanád az eget és leszálnál!” Gondolják csak el: Isten meghallotta ezt a kiáltást! Széttépte a ködöt és eljött hozzánk — Jézusban! Amikor az angyalok Betlehem mezéjén kórusban kiáltották: „Ma született nektek a Megtartó! Dicsőség Istennek a magasságban!” — akkor Isten jött el hozzánk. Jézus azt mondja: „Aki engem lát, látja az Atyát.”

Jézus nélkül semmit sem tudnék Istenről. Ő az egyetlen, akitől bizonyosságot kaphatok Isten felől! Hogy is mondhatja valaki: „Megvagyok én Jézus nélkül!”

Mindezt csak nagyon röviden mondhatom el. Pedig annyi mindent tudnék önöknek Jézusról mondani. De most csak a legfontosabb pontokat említhetem az ilyen kérdéssel kapcsolatban: „Minek nekem Jézus!”

2. Jézus Isten mentő szeretete

Ezt meg kell magyaráznom önöknek. Nemrég beszélgettem egy újságíróval, aki interjút kért tőlem és azt kérdezte: „Tulajdonképpen miért tart ilyen előadásokat?” Azt válaszoltam neki: „Azért, mert félek, hogy az emberek a pokolba kerülnek.” Erre elmosolyodott és azt mondta: „Hiszen pokol nem is létezik!” „Várja csak ki” — mondtam. — „Száz év múlva tudni fogja, hogy magának volt-e igaza, vagy Isten Igéjének. Mondja csak, félt maga már Istentől?” — kérdeztem tőle. „Nem — felelte —, hiszen a Jóistentől csak nem fél az ember.” Erre megmagyaráztam neki: „Akinak csak halvány sejtelme is van Istenről, annak meg kell értenie, hogy nincs félelmetesebb, mint Ő, a szent és igazságos Isten, bűneinek bírója. Gondolja, hogy Ő el fogja nézni az ön bűneit? Maga a „Jóistenről” beszél. A Biblia nem így mondja, hanem inkább: „Rettenetes az élő Istennek kezébe esni!”

Félt ön már Istentől? Ha nem, akkor még egyáltalán nem látja sem a szent Istennek, sem a maga bűnös életének a valóságát. Ha azonban elkezdi félni Istent, akkor ezt fogja kérdezni: „Hogy állhatok meg Isten előtt?” Azt hiszem, a mai idők legnagyobb ostobasága, hogy Isten haragjától nem félnek már. Igen, borzasztó eltompultság jele, ha egy nép már nem veszi komolyan az élő Istent és az Ő haragját a bűn miatt.

Karl Heim professzor egyszer elmondta, hogyan jutott el kínai utazása során Pekingbe. Egy hegyre vitték fel, amelynek a tetején volt egy oltár: „A menny oltára”. Megmagyarázták neki, hogy a „kiengesztelés éjszakáján” ezen a hegyen emberek százazrei vannak, akik mind lampionokat visznek. Aztán felmegy a császár is — akkoriban még császárok uralkodtak Kínában —, és hozzá népe számára a kiengesztelő áldozatot. Amikor Heim professzor mindezt elmondta, így folytatta: „Ezek a pogányok sejtettek valamit Isten haragjáról és arról, hogy az embernek kiengesztelésre van szüksége.”

A művelt középeurópai még úgy véli, beszélhet a „Jóistenről”, aki boldog lehet, ha látja, hogy szépen befizetik az egyházfenntartói járulékokat! Kezdjük el inkább megint félni Istent! Hiszen mindnyájan vétkeztünk! Maga nem? Dehogynem!

Ha megtanuljuk Istent újra félni, akkor ez lesz a kérdésünk: „Hogyan menekülhetünk meg Isten haragja elől? Hol találunk menedéket?” És akkor érthetjük meg: Jézus Istennek mentő szeretete! „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön.” De nem lehet igazságtalan. Nem nézi el a bűnt. Ezért adta oda a Fiát, hogy megmentsen, hogy kibékítsen.

Jöjjön velem képzeletben az ókori Jeruzsálembe. A város előtt egy domb van. Emberek ezreit látjuk ott. A sok ember feje felett három kereszt emelkedik. A bal kereszten olyan ember van, mint mi: bűnös. Jobbról is. De középen! Nézzen csak fel rá! Ott, az az ember a töviskoszorúval, az élő Isten Fia! Gerhard Pál énekével mondvá:

*Ékességed, te drága,
Melytől máskor szepeg
Világ hatalmassága,
Köpés mocskolta meg.
Milyen halvánnyá váltál!
Szemed fényét, amely
Szébb volt minden sugárnál,
Ki rúttította el?*

Miért függ a kereszten? Ez a kereszt az Isten oltára. Jézus, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét, kiengeszteli Istent!

Nézze: amíg Jézust nem találta meg, addig Isten haragja alatt áll, akkor is, ha nem veszi észre, akkor is, ha tagadja. Csak az, aki Jézushoz jött, kap békességet Istentől: „Békességünknek büntetése rajta van.”

Hadd mondjak el egy kis példát. Az első világháborúban tüzér voltam. Védőpáncéllal ellátott ágyúink voltak. Egyszer gyalogság nélkül álltunk egészen elől, és páncélosok támadtak meg bennünket. Mint a jégeső, úgy hullottak a lövedékek védőpáncéljainkra, de azok olyan erősek voltak, hogy megvédték bennünket. Akkor arra gondoltam, ha csak a kezemet nyújtanám ki a védőpáncél mögül, szitává lőnék, és akkor elvesznék, mert nyomorultul elvéreznék. De a védőpáncél mögött biztonságban vagyok!

Látják, ilyen védelem nekem Jézus. Tudom, hogy nélküle Isten ítélete elmarasztal. Jézus nélkül nincs békesség a szívemben, akármit is teszek. Jézus nélkül nem tudok halálfélelem nélkül meghalni. Jézus nélkül az örök romlásba jutok. Van kárhozat, várja csak meg a végét! De ha Jézus keresztje mögött állok, akkor védve vagyok, mint annak idején a védőpáncél mögött. Itt tudhatom: Ő az én Megváltóm! Ő az én Szabadítóm! Jézus — Isten megmentő szeretete!

Figyeljen rám! Isten minden emberen segíteni akar. Ezért adta oda a Fiát megmentőül és kiengesztelőül! Önért is!

Ne nyugodjék addig, amíg Isten békességét meg nem kapja, míg meg nem menekült.

Miért kell Jézus?

3. Jézus az egyetlen, aki életünk legnagyobb problémáját megoldja

Tudja, mi az életünk legnagyobb problémája? Az idősebbek bizonyára epéjükre, veséjükre vagy valamilyen betegségükre gondolnak. Micsoda problémák! A fiatalabbaknál: „egy leány” vagy „egy fiú”. Mindenkinek van problémája. De higgye el nekem, a legnagyobb probléma életünkben, hogy bűnösök vagyunk Isten előtt!

Ifjúsági lelkész voltam évtizedeken át. Mindig újabb képeket kerestem, hogy ezt a fiataloknak megmagyarázzam.

Így szóltam hozzájuk: „Képzeljétek el, ha születésüktől fogva egy vasgyűrű lenne a nyakunk körül, és valahányszor vétkeznénk, egy láncszemet tennének hozzá. Egyetlen csúnya gondolat már egy láncszem. Szentelen voltam anyámmal? Újabb láncszem. Rosszat beszéltem másokról: még egy láncszem. Egy nap imádság nélkül, mintha Isten nem is lenne: még egy láncszem. Becstelenség, hazugság: újabb láncszem.

Gondolkozzon el rajta, milyen hosszú lehet az a lánc, amit magunk után húzunk. Értik ugye, a bűnláncot? Ilyen valóságosak a bűneink Isten előtt — még ha nem látjuk is a mérhetetlenül hosszú láncot, de cipeljük magunkkal. Sokszor felmerül bennem

a kérdés: az emberek miért nem tudnak vidámak és boldogok lenni? Hiszen jó dolguk van! És ön boldog? Nem lehet boldog! — mert a bűnláncot viseli és húzza maga után. Ezt önről nem tudja levenni sem lelkész, sem pap, de még egy angyal sem. Még Isten sem teheti félre, mert Ő igaz, és kimondta: „Amit vet az ember, azt aratja is.”

De itt van Jézus! Ő az egyetlen, aki életünk legnagyobb problémáját megoldja. Meghalt a bűneimért. Kifizette, amikor meghalt. Ezért van hatalma rá, hogy levegye rólam a bűnláncot. Ő az egyetlen, aki ezt meg tudja tenni.

Tapasztalatból szeretném önöknek elmondani: igazi felszabadulás azt tudni, hogy van bocsánat a bűneimre! Ez az életben a legnagyobb felszabadulás — hát még a halálban?! Öregek! Melyik jobb: meghalni úgy, hogy kaptunk bűnbocsánatot? Vagy cipelni magunkkal az örökkévalóságba a bűneinket!! Borzalmas!

Ismerek embereket, akik egész életükben azt mondták: „Én jó vagyok. Én igaz vagyok.” Aztán meghalnak, elengedik az utolsó emberi kezét — és rájönnek: életük hajója az örökkévalóság sötét folyóján úszik — Isten felé. Semmit nem vihettek magukkal: sem családi házat, sem bankszámlát, sem takarékbetétet — csak a bűnadósságukat. Így kerül az ember Isten elé. Iszonyú! Mégis, így halnak meg az emberek . . . De önnek nem kell így meghalnia. Jézus bűnbocsánatot ad! Ez a legnagyobb szabadítás, ami csak létezik.

Tizennyolc éves fiatal voltam, amikor megtudtam, hogy van bűnbocsánat! A lánc lehullott! Egyik énekünk mondja:

*„Bűnöd meg van bocsátva Jézus szent neve által.
Ez az élet szava, jöhetsz, bűnös haza.”*

Kívánom önöknek, hogy megtapasztalják! Jöjjenek Jézus-hoz, még ma. Ő vár minket. Mondják neki: „Uram, az életem elakadt, teli van bűnnel. Mindig titkoltam ezt, és csak jót mondtam magamról. De most eléd teszem. Most hinni akarom, hogy véred eltörli az én bűnömet.” Ez a legnagyobb szerűbb az életben: a bűnbocsánat.

A 17. században élt Angliában egy ember, John Bunyannak hívták. Hite miatt éveken át börtönben volt. Az emberiség történetében a legszilárdabb dolgok: az Isten Igéje és a börtönök.

A börtönben ez a Bunyan egy csodaszép könyvet írt, amely még ma is aktuális. (Zarándok Útja; magyarul is megjelent. — A Kiadó megjegyzése.) Ebben egy keresztyén ember életét szemlélteti, mint valami kalandos, egészen veszélyes vándorutat. Így kezdi:

Élt valaki Világ városában. Egyszer csak nyugtalan lett és így szólt: „Itt valami nincs rendben. Nincs békeségem. Boldogtalan vagyok. Ki kellene mennem innen.” Elmondja mindezt a feleségének. Az magyarul így szól: „Ideges vagy, üdülésre van szükséged.” De ez sem segít rajta. Nyugtalanossága nem szűnik meg. Egy szép napon aztán rájön: „Nincs itt segítség. Ki kell jutnom ebből a városból!” Aztán elmenekül. Vándorlása közben észreveszi, hogy batyu van a hátán. Le akarja tenni, de nem szabadul meg tőle. Minél tovább megy, annál nehezebb lesz. Eddig nem érezte ennyire ezt a terhet, természetesnek tartotta. De amikor eltávolodik Világ városától, a terhe egyre nehezebbé válik. Végül már alig tud tovább menni. Fáradtan baktat felfelé egy hegyi ösvényen, nem jut tovább, a teher túl nehéz. Az útkanyarulatnál feltűnik egy kereszt. Szinte öntudatlanul esik össze a kereszt előtt, belekapaszkodik és felnéz rá. Abban a pillanatban érzi, hogy a teher leoldódik és dübörögve legurul a szakadékba.

Csodálatosan mutatja ez be, mit élhet át az ember Jézus Krisztus keresztyénként. „Isten Bárányát látom, szemem ha feltekint, véres kereszthalálban ott szenvedni annyi kínt. Két nagy csodát találok itt, S a szegény elpirít: Isten szerelmét látom én, s szívem nagy bűneit.”

Bűnbocsánat! A Megváltó kifizette adósságomat. A bűn láncát levette rólam, megszabadultam terhemtől! Ezt csak Jézus ajándékozhatja nekünk, Ő bocsáthatja meg bűneinket.

Minek Jézus? Még valamit szeretnék önöknek mondani, miért hiszek Jézusban.

4. Jézus a jó pásztor

Bizonyára mindannyian tapasztalták már, milyen végtelenül magányos tud lenni az ember és milyen üres az élet. Egyszerre megérezzük: „Nekem hiányzik valami! De mi?”

Én megmondom: Az élő Megváltó hiányzik önöknek!

Eppen most mondtam el, hogy Jézus meghalt a kereszten, hogy kifizesse bűnadósságunkat. Vessék szívükbe ezt a mondatot: „A büntetés rajta van, hogy nekünk békeségünk legyen.” Aztán sírba fektették. Sziklás sírba. Súlyos kőlapot hengerítettek elé. És hogy egészen nyugodtak lehessenek, a római helytartó még pecséttel is lepecsételte, öröket állított oda, római légionáriusokat. Elképzelem, micsoda nagyszerű legények voltak ezek! Harcoltak a föld minden országában: Galliában (ez a mai Franciaország), Germániában (tehát Németországban), Ázsiában és Afrikában. Sebhelyek borították testüket. Ott álltak hát a reggeli szürkületben, pajzzsal a karjukon, lándzsával a jobb kezükben és sisakkal a fejükön. Római légionárius őrködött a sírnál, benne meg lehetett bízni. Aztán egyszerre nappali világosság támadt. A Biblia így mondja el: „Egy angyal a mennyből félrelökte a követ”, és Jézus kijött a sírból! Olyan hatalmas erő volt jelen, hogy a harcosok eszméletüket veszítették. Néhány órával később Jézus találkozik egy szegény lánnyal. A Biblia elmondja róla, hogy hét ördög volt benne, Jézus űzte ki őket belőle. A lány sír. Jézus közeledik hozzá, és ez a lány nem veszi el öntudatát. Ellenkezőleg. Örül, amikor felismeri a feltámadt Ur Jézust, és kimondja: „Mester!” Megvigasztalódik, mert tudja: „Jézus, a jó pásztor éi és velem van!”

Látják: ezért is akarom, hogy Jézus enyém legyen. Szükségem van valakire, akinek foghatom a kezét. Engem az élet nagy, sötét mélységekbe dobott. Últem náci börtönökben a hitemért. Voltak órák, amikor azt gondoltam: „Még egy lépés, és benn vagyok az örület sötét birodalmában, ahonnan nincs visszaút!” És akkor jött Jézus! Minden elrendeződött. Bizonyosságát adhatom.

Átélttem egy estét a fogházban, amikor elszabadult a pokol. Átmenő szállítmányt hoztak, olyan embereket, akiket koncentrációs táborokba akartak továbbítani — részben bűnözőket, részben ártatlan embereket, köztük zsidókat, akiknek semmi reményük sem volt többé a szabadulásra! Ezekre az emberekre egy szombat este rátört a kétségbeesés. Mindenki ordított. El sem tudja képzelni ezt, aki nem volt ott. Egy egész ház, tele a kétségbeesés zárkaival, ahol mindenki kiabál, dörömböl a falakon és ajtókon. Az örök idegesek, revolverekkel a mennyezetre lőnek,

körbe rohangálnak, egy embert összevernek. Én a zárkában ülök és azt gondolom: „Ilyen lesz a pokol”. A helyzet leírhatatlan. Ekkor eszembe jut: „Jézus! Hiszen Ő itt van.” Elmondom önöknek, amit valóban átéltem. Halkan, egészen halkan azt mondtam a zárkában: „Jézus! Jézus! Jézus!!!” — És három perc múlva csönd lett. Értik? Hozzá kiáltottam, ezt senki sem hallotta, csak Ő — és a démonoknak távoznia kellett. Azután hangosan énekeltem — pedig szigorúan tiltva volt: „Jézus, életetek öröme szívemnek, és üdvösségem! Jövel, Uram, várlak, karjaimba zárlak, édes reményem! Bár vész hangja harsan, a te árnyékodban nem bánt félelem, Jézus, légy velem!” Minden fogoly hallotta. Az örök egy szót sem szóltak, pedig hangosan énekeltem. Barátaim! Akkor megéreztem valamit abból, hogy mit jelent, ha valakinek élő Megváltója van.

Nekünk mindnyájunknak át kell egyszer mennünk a meghalás nagy-nagy nyomorúságán. Valaki egyszer szemrehányást tett nekem: „Ti, papok, mindig a meghalással ijesztgetitek az embert!” Erre azt feleltem: „Avval nem kell ijesztgetnünk senkit, hiszen úgyszólván mindnyájan félünk tőle!” Majd akkor, az utolsó óráinkban milyen jó lesz, ha a Jó Pásztor kezét foghatjuk. Erre azt válaszolják — és ez igaz is —, hogy: „A mai ember jobban fél az élettől, mint a meghalástól. Az élet borzasztó, rosszabb, mint a halál.” De olyan is létezik, barátaim, hogy már ebben az életben élő Megváltónk lehet!

Mondok még egy történetet, amit már sokszor elmondtam. Hihetetlen, de igaz. Egyszer Essenben megismerkedtem a nagyipar egyik emberével, egy jókedélyű úrral: „Lelkész úr, kedves öntől, hogy a gyermekeket jóra tanítja. Itt van 100 Márka a munkájára.” Erre azt mondtam: „Na és önmaga?” „Nem, nem, lelkész úr, nekem már van saját világnézetem . . .” — Értik? Egy derék fickó, de olyan messze Istentől, mint a Hold a Szíriuszától. Egy napon eskettem. Ez gyakran kissé lehangoló az óriási, csaknem üres templomban. Jött az ifjú pár és még talán tíz ember. Kicsit magányosan ültek az óriási templomban. Az én jókedélyű nagyiparos ismerősöm volt az egyik tanú! Igazán sajnáltam szegényt. Nagyon elegáns frakkban volt, kezében cilinderrel. De egyszerűen nem tudta, hogyan kell a templomban viselkednie. Látszott rajta, hogy azon töpreng, letérdeljen-e, keresztet vessen-e, vagy

mit csináljon? Na, én segítettem neki egy kicsit, elvettem tőle a cilindert és félretettem. Azután énekeltek egy éneket. Ez persze ismeretlen volt neki, de legalább úgy tett, mintha énekelne. El tudják képzelni ezt az urat? Egy férfi, aki olyan igazán a világba illik bele. Ekkor valami egészen különös történt. A menyasszony segítőt volt a gyermekistentiszteleten, és így az esküvőn 30 kislány énekelte a karzaton. Édes hangjukon egyszerű gyermekdalt énekeltek, amit talán ismernek önök is: „Mert a Jézusé vagyok, arcom egyre úgy ragyog. Szívem örvend pásztorának, lelkem hívó szent szavának. Ismer engem és szeret, néven szólít, úgy vezet . . .” Mi baja van ennek a férfinak? Talán beteg? Magába roskad, kezét az arcára teszi és reszket. Gondolom magamban: „Valami történt vele. Mentőt kell hívnom?” De azután észreveszem: a férfi sír — gátlás nélkül. „Hogyne volna így nekem boldog, teljes életem? S majd, ha véget ér az élet, angyalokkal égbe térek, Hol hű Pásztorom fogad, és örök hajlékot ad.” Itt ül ez az ember, a nagy iparmágnás és sír! Egyszerre megértettem, mi történt az üres templomban. A férfi felismerte: „A gyermekeknek van jó Pásztoruk, nekem nincsen. Magányos, elveszett ember vagyok!”

Hölgyeim, Uraim! Nem lehet nagyobb dolog az életben, mint hogy elmondhassák, amit ezek a gyerekek mondtak: „Örülök, hogy Jézus Krisztus nyájához tartozom, és van jó Pásztorom.” Ez a legtöbb. Igyekezzenek, hogy elmondhassák ezt!

Miért hiszek Jézusban? Mert Ő a jó Pásztor, a legjobb barát, az én élő Megváltóm! Miért kell Jézus? Végül még valamit szeretnék mondani.

5. Jézus az élet fejedelme

Évekkel ezelőtt csendeshetet tartottam a Böhmerwaldban. Miután a fiúk elutaztak, nekem még egy napig várnom kellett, mert autóval jöttek értem. Azon az estén egy régi vadászkastélyban laktam. Valamilyik királyé volt. Most csak egy erdész lakott benne. A ház dűledezett. Nem volt villanyvilágítás, de volt hatalmas lakoszoba nyílt kandallóval, tűz is égett benne. Az erdész elém tett egy petróleumlámpát, és jó éjszakát kívánt.

Odakint dühöngött a vihar. Az eső csapkodta a ház körül álló fenyőket. Ez a legalkalmasabb hely egy jóízű rablótörténet átélésére. Kivételesen még olvasnivaló sem volt nálam. A kandalló szélén azonban találtam egy brosúrát, azt betűzgettem a petróleumlámpa fényénél. Ilyen borzalmasat még soha nem olvastam. Egy orvos tombolta ki dühét a halál ellen. Így írt oldalakon keresztül: „Ó halál, az emberiség ellensége! Most egy héten át harcoltam egy emberi életért, már azt gondoltam, átsegítettem ezt az embert a krízisen, de te vigyorogva felemelkedtél az ágy mögül, megragadtad . . . és minden hiába volt. Meg tudok gyógyítani embereket, és tudom, hogy mégis hiábavaló. Kinyúlsz értük csontkezeddel. Ó, te csaló halál! Ósellenység!” Minden oldalon csak a gyűlölet szólalt meg a halál ellen! És aztán jött a legborzalmasabb: „Te halál! Te pont! Te felkiáltójel!” „Ó, borzalom, bár csak egy felkiáltójel lennél csupán! De amikor rád nézek, akkor kérdőjellel változol, és magamtól is megkérdezem: A halál a vég? Vagy nem? Mi jön utána? Halál, te szörnyű kérdőjel!”

Hát így van! Én mondom önöknek, hogy a halállal nincs minnennek vége. Jézus jól tájékoztatott ebben is, Ő mondta: „Tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. De szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz”. Itt dől el a kérdés, merre fordul a kocka. Örülök, hogy van Megváltóm, aki már itt életet ad, és Ő maga az élet és az életre visz. Ezért hirdetem Őt olyan szívesen.

Az első világháborúban hetekig Verdun alatt voltam, ahol az egyik legnagyobb csata tombolt. A frontvonalak között holttest holttesten feküdt. Egész életemen át nem tudtam megszabadulni ettől az édeskés hullaszagtól. Valahányszor hősi emlékművet láttok „Hazájukért estek el” felirattal, mindig érzem a verduni hullaszagot. Ha meggondolom, hogy száz év múlva egyikünk sincs már itt, akkor megérint a halál borzalmas lehelete. Önök nem érzik?

És ebben a halálra szánt világban egyvalaki feltámadt! Ő mondja — gondolják meg —: „Én élek és ti is élni fogtok! Higgyetek énbennem! Jöjjetek énhozzám! Térjetez hozzám! Legyetek az enyéim! Elvezetlek titeket az életre!” — Hát nem csodálatos? Hogyan élhet az ember ebben a halállal teli világban Megváltó nélkül, aki az élet, és örök életre visz!?

Régi levelet olvastam a napokban, amit Karl Heim professzor nyomtatott ki. Egy keresztyén katona levelét, aki a második világháborúban a fronton esett el. Körülbelül így szól: „Szörnyűséges körülöttünk minden. Amikor a rakéták megszólalnak, pánikba esünk mindnyájan! És a hideg! Meg a hó! Iszonyatos! De én nem félek. Ha el kell esnem, az csodálatos lesz! Akkor egy lépéssel a dicsőségben vagyok. Elcsendesül a roham — és én látom Uramat színről színre, és az Ő ragyogása körülvesz. Nem tiltakozom az ellen, hogy itt essem el.” Nem sokkal ezután elesett. Amikor ezt olvastam, arra kellett gondolnom: „Milyen nagyszerű, hogy ez a fiatal férfi nem fél a haláltól, mert ismeri Jézust!”

Igen, Jézus az Élet Fejedelme. Ő az övéinek az örök élet bizonyosságát adja!

Egy lipcsei egyházi gyűlésen fogadás volt a tanácsházán. A hatóságok és az egyház vezetői találkoztak. Aztán beszédeket mondtak, lehetőleg minden elkötelezés nélkül, hogy egymást meg ne bántsák. A befejező beszédet Heinrich Giesen tartotta, a német evangélikus egyház akkori főtitkára. Nem felejttem el, ahogy Heinrich Giesen felállt és azt mondta: „Azt kérdik tőlünk, uraim, hogy milyen emberek vagyunk? Egy mondattal felelek: Olyan emberek vagyunk, akik így imádkoznak: 'Istenem, add, hogy higgyek, és majd a mennyben lehessek.'” Ezzel leült. Döbbenetes volt, az emberek egyszerre megrendültek.

Paul Gerhardt a harmincéves háború idején énekelt így:

*„És bár tovább élek még ezen a világon,
Maradni nem kívánok, ez idegen sátor.
Azon az úton járok, amely hazámba visz,
Ott Atyámat meglátom, szívtöm csak Benne hisz.”*

Kívánom önöknek, hogy ilyen szívvel járhasanak e világ útjain.

Miért van szükség Jézusra? Minden, de minden attól függ, hogy megismerjék Őt.

MIÉRT ÉLEK?

Erről van tehát szó: miért élek? Vagy: mi célból vagyok a világon? Vagy: mi az életem értelme?

Egyik nap felhívott Essenben egy iparmágnás rendkívül izgatott hangon: „Lelkész úr, jöjjön!” Odaszáguldok. Ezekkel a szavakkal fogad: „A fiam agyonlőtte magát!”

Ismertem a fiút. Egyetemi hallgató volt. Mindene megvolt, amit csak kívánt. Egészséges volt, szép, fiatal és gazdag. Már régóta saját kocsján járt. Nem is bonyolódott semmiféle lehetetlen helyzetbe. Ez a fiatal férfi golyót lőtt a szájába! Egy hátrahagyott levélben csak ennyit írt: „Nem látom be, mi értelme lenne tovább élnem. Ezért véget vetek értelmetlen életemnek.” Megrázó!

Látják, milyen félelmetesen fontos, hogy megtaláljuk az életünk értelmét? Azért olyan rendkívül fontos, mert csak egy életünk van! Elgondolkoztak-e már rajta, mit jelent az, hogy csak egy életünk van?

Amikor még iskolába jártam, nem nagyon értettem a matematikát. Az én megoldásaim iránt tanítóm is kevés megértést tanúsított. Matematika példáim elkészítése után sokszor piros tintával kente össze a füzetemet, annyira félreismerte „újszerű megoldásaimban” rejlő tehetségemet. Borzalmas volt ránézni a füzetemre. Az ilyen füzetet gyakran megsemmisítettem, mielőtt még betelt volna, és újat vettem, tisztát, szépet. Így újat tudtam kezdeni. Ugye, jó lenne, ha az élettel is ezt tehetnénk? Higgyék el: emberek milliói gondolnak majd erre a halál órájában: „Bárcsak újra kezdhethném! Mindent másként tennék.”

Egy füzetet meg lehet venni és újat kezdeni — de az életet nem. Csak egyetlen életünk van! Milyen félelmetes, ha azt elrontottuk, ha rosszul éltünk! Csak egy életünk van! Ha azt eljátszottuk, akkor örökre eljátszottuk. Ez teszi halálosan komollyá mindazt, amit önöknek mondani akarok.

Ma reggel egy nagy tehéncsorda vonult el szállodám előtt. Éppen előadásommal foglalkoztam, és arra gondoltam: „Milyen

boldogok ezek a tehenek, ezeknek nem kell arra gondolniok, miért is élnek ezen a világon. Feladatuk világos: tejet adnak és aztán marhahúst szolgáltatnak.” Ugye megértik? Az állatnak nem kell gondolkoznia az élet értelmén. Ebben különbözik az ember az állattól. De az a borzasztó, hogy egy tömeg ember úgy él és végül úgy hal meg, hogy soha nem kérdezte: „Miért is élek tulajdonképpen?” Nem különböznek az állattól, nagyon hasonlítanak hozzá. Az embert az teszi emberré, hogy megkérdezi: Minek vagyok itt? Miért vagyok ember? Miért élek?

1. Felületes és elhamarkodott válaszok

Nos, kedves barátaim, rengeteg felületes és elsietett válasz létezik erre a kérdésre: Miért élek? Sok évvel ezelőtt, 1936-ban, tehát már a hitleri időkben egy sereg felületes és elsietett választ kaptam egyszerre. Münsteri diákok kértek, hogy beszéljek nekik erről a témáról: Mi az életem értelme? Aztán mindjárt ki is jelentették, hogy nem előadást szeretnének hallani, hanem vitatkozni akarnak velem erről a kérdésről. „Jó — mondtam — akkor mindjárt kezdjek is el! Mi az élet értelme? Miért élek?”

Persze, mivel — mint említettem — a hitleri birodalomban voltunk, rögtön fölállt egy fiú és megmagyarázta: „Én a népemért élek. Ez éppen olyan, mint a levél és a fa. A levél semmit sem jelent, a fa mindent. Én a népemért vagyok itt.” Erre azt feleltem: „Szép! És minek van a fa itt? Minek van a nép itt?” Szünet! Ezt ő sem tudta. Értik? A tulajdonképpeni kérdés nem nyert feleletet, csak háttérbe szorult. Erre azt mondtam nekik: „Kedveseim! Nem szabad olyan válaszokat adniok, amivel a kérdést csak háttérbe szorítják!”

„Nos, mi az életem értelme? Miért élek?” — kérdeztem újra. Erre egy másik fiú magyarázni kezdte: „Azért vagyok a földön, hogy kötelességemet teljesítsem.” „Ember” — mondtam — „hiszen éppen az a kérdés, hogy mi az én kötelességem. Én kötelességemnek tartom, hogy magának Isten Igéjét hirdesse. Mathilde Ludendorff azt tartja kötelességének, hogy Isten létezését tagadja. Mi az, hogy kötelesség?” Egy magas állású tisztviselő egyszer azt mondta nekem: „Lelkész úr, csak úgy egészen

bizalmasan mondom, egész nap aktákat másolok, de ha ezek mind elégnének, a világ akkor is tovább folya. Szenvedek, hogy alapjában véve ilyen hiábavaló munkát végzek.” Mi az, hogy kötelesség? A Harmadik Birodalomban SS-tisztek ezrei százezreket gyilkoltak meg. Amikor törvény elé állították őket, kijelentették: „Mi a kötelességünket teljesítettük. Ezt parancsolták nekünk.” Gondolják önök, hogy az az ember kötelessége, hogy másokat kivégezzen? Nem hiszem. Azt mondtam tehát a diákoknak: „Hiszen éppen az a kérdés, hogy mi a kötelességem. Ki tudja ezt nekem megmondani?” Itt megint elakadtunk.

Most már jobban elgondolkoztak a fiatalurak. Aztán felállt egyikük, és büszkén mondta: „Én régi nemesi családból származom. Őseimet 16 nemzedéken át ki tudom mutatni. Ősök hosszú sora. Nem jelent-e élettartalmat és életfeladatot, ezt a sort méltóképpen folytatni?” Erre csak azt tudtam felelni: „Ember! Ha nem tudja, minek élt a 16 nemzedék, akkor nem érdemes egy tizenhetediket sem hozzáfűzni!”

Értik? Olyan sok a felületes és elsietett válasz. Nálunk sokszor található az újság halálozási hírei fölött ilyen borzasztó versikék: „Csak munka volt az életed. Sohasem gondoltál magadra. Csak a tiedért munkálkodni, ez volt legfőbb kötelességed.” Ismerik ezt? A falra mászom tőle, ha ilyet olvasok. Úgy gondolom: „Egy lónak megfelelő gyászjelentés.” Hát nem? Egy lónak dolgoznia kell. De nem hiszem, hogy az ember csak azért van a világon, hogy gürcöljön. Hiszen ez elszomorító volna. Akkor legjobb lenne tíz éves korunkban véget vetni az életünknek, ha csak ez lenne az életünk értelme: „Csak munka volt az életed . . .” Hiszen ez félelmetes! Nem, ez sem az életünk értelme.

Egy másik diák a következőket mondta: „Nézze, én orvos akarok lenni. Nem szép életfeladat emberi életet megmenteni?” Erre azt feleltem: „Jó. De ha nem tudja, hogy minek él az ember, akkor nincs semmi értelme annak, hogy megmentsen emberi életet. Akkor inkább adjon egy injekciót az embereknek, hogy meghaljanak.” Kérem, értsék meg jól, és ne úgy adják majd tovább, hogy én azt mondtam: injekciót kell adni az embereknek, hogy meghaljanak! Úgy értettem, hogy nem ez a végső válasz az élet értelmére vonatkozó kérdéseinkre.

Megrendítően tárult fel előttem akkor — hiszen csupa egyetemi hallgató között voltam — hogyan él napjainkban még a művelt ember is, anélkül, hogy fogalma lenne róla, miért is él ezen a világon.

Csak közbevetőleg: Talán kicsit bosszankodnak beszédstílusomon. Természetesen tudok pallérozott mondatokat is gyártani, sok idegen kifejezéssel, de akkor egy félóra múlva biztosan elalszanak. Mivel azonban ettől borzasztóan félek, ezért inkább úgy beszélek, ahogy az utcán szokás. Világos? Köszönöm!

Látják? Ha mindezt átélte az ember — én csak utaltam rá —, akkor azt feleli, amit nekem a hallgatók Münsterben mondtak: „Az életnek semmi mélyebb értelme nincs. Pusztán véletlen, hogy megszülettem, semmi célom nincs. Ezért csak egyet tehetünk: élvezzük az életet, ahogy csak telik tőlünk.” Talán ez a legnagyobb kísértés, ami az emberre támadhat, ha erre gondol: „Értelmetlen az életem. Ha szüleim nem házasodtak volna meg, én meg sem születtem volna. Pusztán véletlen, hogy itt vagyok. Alapjában véve teljesen értelmetlen az életem.” Akinek nehéz élete van, ilyenkor közel van az öngyilkossághoz. „Minek éljek tovább? Ha minden csak véletlen és értelmetlenség, akkor inkább véget vetek az egésznek!” Tudják, hogy Nyugat-Németországban az öngyilkosok száma felülmúlja a közlekedési balesetek áldozatainak számát? Tudják, az öngyilkosok 50%-a fiatal ember, 30 éven aluli? Ez a mi időnk megrázó vallomása! Nem látjuk már az élet értelmét!

Sokszor beszéltem panaszkodó emberekkel. „Értelmetlen az életem. Eldobom! Vagy belevetem magam a szórakozásba és az élvezetekbe — vagy öngyilkos leszek.” Ilyenkor megkérdeztem: „De ha mégis van értelme, és ön úgy élte le, mintha nem volna? Mi lesz akkor a végén?”

A Bibliának egyik Igéje át- meg átjárja az embert: „Elvégzett dolog, hogy az emberek meghaljanak, azután az ítélet.” Látják? Ezt az Igét ismervé komolyan meg kell hogy kérdezze az ember: „Miért élek?” Csak nem halhatunk meg úgy, és nem mehetünk az ítéletre, hogy életünk értelmét eljátszottuk! Érthető most a kérdésem? Akkor egy lépéssel tovább megyek.

2. Ugyan ki adhat választ?

A kerek világon ugyan kicsoda tud nekem választ adni arra a kérdésre, hogy miért élek? Kicsoda? Az egyház? Nem! A lelkész? Nem! Ő ugyanolyan helyzetben van, mint maguk. A professzorok? A filozófusok? Ők sem tudnak válaszolni erre a kérdésre: miért élek? Csak egy valaki tudja nekünk megmondani, hogy miért élünk: Az, aki bennünket életre hívott, aki teremtett — Isten!

Hadd említsek egy egészen buta példát. Egyik nap bemegyek egy lakásba, ahol egy ügyes fiú drótokkal, lámpácskákkel barkácsol valamit. Megkérdezem: „Ember, mit építesz? Valami pokolgépet? Mi lesz ebből?” Megmagyarázta, de be kell ismernem, nem értettem meg, csak arra gondoltam: „Senki más nem tudja, mi lesz ebből, csak az, aki csinálja, ő tudja megmondani, mi lesz belőle és hogy miért csinálja.”

Így vagyunk mi is az étellel: Csak aki minket teremtett, az tudja megmondani, miért teremtett. Azaz, erre a kérdésre: miért élek, csak kijelentés által kaphatunk választ. Isten kell, hogy megmondja nekünk. Ha eddig nem olvastam volna a Bibliát, akkor ez a kérdés vinne a Bibliához! Én nem bírnám ki tovább, ha nem tudnám, hogy miért vagyok ezen az átkozott világon. Ez a szó „átkozott világ” túl kemény önöknek? Nos, ezt a Bibliából veszem. Ha egyszer egy fél évig együtt lennének egy nagyvárosi lelkésszel, akkor tudnák, mire gondolok: ez a világ rettenetes átok alatt van. Én nem bírnám ki, hogy benne éljek, ha Isten kijelentésében nem kapnék választ.

Isten válaszol az élet értelmére vonatkozó kérdésünkre: a Bibliában. Ezért olyan fontos a Biblia. Ismerek embereket, akik büszkén mondják: „Ugyan már, csak nem olvassuk a Bibliát!” Akkor azt válaszolom: „Írásba adhatom, hogy még sohasem gondolkoztak komolyan ezen a kérdésen: »Miért élek?«!” De hát a butaság nagyon elterjedt betegség — és ha fájna, akkor a világot ordítás töltené be. Meg akarom mondani önöknek a Biblia válaszát egy mondatban: Isten azért teremtett bennünket, hogy az Ő gyermekeivé legyünk!

Ahogy egy apa szívesen látja meg önmagát a fiában, Isten az embert „a maga képére” teremtette. Isten azt akarja, hogy gyer-

mekei legyünk, akik Vele beszélnek — akikkel Ő beszélhet, akik szeretik — és akiket Ő szeret. Imádkozik ön egyáltalán? Milyen keserű egy apának, ha a fia évekig nem szól hozzá! Aki nem imádkozik, nem beszél mennyei Atyjával! Látják: Isten szeretné, hogy gyermekei legyünk, akik beszélnek Vele, akiket szeret, — és akik Őt szeretik. Ezért vagyunk a világon! Értsenek meg jól: nem egyházzól, dogmákról, vallásról és egyebekről beszélek, hanem az élő Istenről. Ő ezért teremtette önöket is, hogy gyermekeivé legyenek! Azzá lettek már?

Most egy lépéssel tovább kell mennem: Isten gyermekeivé kell lennünk — de természetünk szerint nem vagyunk Isten gyermekei. A Biblia elején olvassuk: „Isten a maga képére teremtette az embert.” Aztán egy nagy katasztrófáról ad hírt a Biblia. Az embert Ő teljes szabadságra teremtette, és — íme, az ember Isten ellen dönt! Eszik a gyümölcsből, és ezzel kijelenti: „Független akarok lenni! Tudok Isten nélkül is élni!” Értik ezt? Ádám sohasem kételkedett abban, hogy Isten létezik, de függetlenítette magát tőle. „Életemet magam irányítom.”

Ezzel kapcsolatban egy történetet szeretnék elmondani. Megkérdezett egyszer egy férfi az utcán: „Busch lelkész, ön mindig Istenről beszél, de én nem látom Őt. Mondja csak, hogy találhatom meg Őt?” Erre azt feleltem neki: „Figyeljen jól ide! Képzeld el, hogy létezik egy időgép, amelyet évezredekkel előre és hátra beállíthatnánk. Ezzel az időgéppel tehát az emberiség kezdetére mennék. Egyik este sétálni indulnék a Paradicsom kertjében. Hiszen ismeri a bűnbeesés történetét? Nos, itt találkozom egy bokor mögött Ádámmal, az első emberrel. „Jó estét Ádám!” — köszöntöm őt. „Jó estét Busch lelkész!” viszonzozza ő. „Csodálkozol, hogy engem látsz?”, kérdezem és megmagyarázom neki: „A világszínház kulisszáinak eltulodása következtében tévedésből ide, a Paradicsomba jutottam.” „Igen” — mondja ő — „és min töröd a fejedet?” Erre azt felelem Ádámnak: „Tudod, éppen azon a kérdésen gondolkozom, amit egy férfi tett fel nekem, és pedig, hogy hogyan találhatom meg Istent?” Hangosan nevetve magyarázza erre Ádám: „Hiszen nem az a probléma, hogyan találhatom meg Istent! Hiszen Ő itt van! Legyél csak őszinte, Busch lelkész, nektek sokkal inkább az a fontos, hogyan szabadulhatatok meg tőle! Ez a nehéz, tőle megszabadulni.”

Igaza van Ádámnak? Isten itt van! Meg lehet Őt találni! De nem lehet tőle megszabadulni! Ha az utolsó 300 év történetét vizsgálom: mit tusakodtak, hogy megszabaduljanak tőle! De nem sikerült!

Barátaim! Alapjában véve önök is mindannyian hiszik, hogy van Isten, de nem tartoznak hozzá. Úgy tesznek, mint a legtöbb ember: az Isten-kérdést jégre teszik. Nem tagadják, de nem is akarják Őt. Nem ellenségei Istennek, de nem is barátai. Így marad megoldatlan az élet legnagyobb kérdése.

Egy svájci orvos azt állítja a könyvében: Ha az ember nem oldja meg élete legnagyobb kérdéseit, akkor lelki sebet, traumát kap. Aztán így folytatja: Mi itt Nyugaton Istenre nézve vagyunk betegek. Nem tagadjuk Őt, de nem is vagyunk az Övéi, sőt nem akarjuk Őt. Ezért vagyunk betegek Istenre nézve! — Én is egyetértek ezzel!

Mindenütt azt halom: a modern embert nem érdekli Isten. Ilyenkor így válaszolok: „Akkor a modern ember nagyon nagy bajban van. És mivel én is modern ember vagyok, érdekel ez a kérdés. Nem tartom magam elavultnak. De nagyon súlyos baj, ha a modern embert nem érdekli komolyan a lelke megváltása!”

Megpróbálok egy egészen egyszerű példát alkalmazni: képzeljenek el maguknak egy szakácsinast. Egyik nap kijelenti a főnöke: „Ezt egyáltalán nem érdekli a főzés.” Kérdezem: „Hát mi érdekli őt?” Erre azt feleli a főnök: „Hanglemezek és lányok.” — „Igen”, mondom én, „akkor mostantól fogva csak hanglemezokről és lányokról kell, hogy beszéljen vele.” „Á, dehogy”, mondja a főnök, „ha a fickót nem érdekli a főzés, akkor elhibázta a hivatását!”

Értik önök? A mi hivatásunk az, hogy Isten gyermekei legyünk. És ha a modern embert ez nem érdekli, akkor mint ember, elhibázta a hivatását. Akkor semmi értelme sincs vele minden lehető és lehetetlen dologról beszélgetni, ami őt esetleg érdekli. Ehelyett újból és újból azt fogom neki mondani: maga csak akkor kezd ember lenni, amikor az élő Isten gyermekévé lesz!

3. Isten válasza a kérdések kérdésére

Ismétlem: természetből nem vagyunk Isten gyermekei, de azért vagyunk a világon, hogy Isten gyermekeivé legyünk. Ennek az

érdekében valaminek történnie kell az életünkben. Előadásomnak célja, hogy ezt elősegítsem. Nem azért vagyok itt, hogy önöket egy kicsit szórakoztassam, hanem hogy arra segítsek néhány embert, akik megnyitják a szívüket, hogy megtalálják életük értelmét. Ó, bárcsak sikerülne!

Tehát nem vagyunk Isten gyermekei, nem szeretjük Őt, áthágjuk parancsolatait, nem törődünk Vele, nem imádkozunk — legfeljebb ha bajban vagyunk, akkor meghúzzuk a vészféket. Ezért a kérdések kérdése ez: „Hogyan lehetek az élő Isten gyermekévé?” Most legszívesebben papírt, ceruzát osztanék szét és kérném, írják fel rá: mit gondolnak, hogyan? Egyesek talán azt mondanák: „Ha jó ember vagyok.” A többiek: „Ha mégis hiszek az Ūristenben.” Mindez nagyon kevés. Továbbra is a kérdések kérdése marad: hogyan leszek az élő Isten gyermekévé?

Erre a kérdésre én is csak kijelentés által felelhetek. Isten maga mondja meg, hogyan fogad el gyermekének. Még egy lelkész sem találhatja ki magától, hogyan. A Biblia egészen világos feleletet ad: Csak Jézus által! Barátaim, ha Jézusról beszélek, a szívem hangosabban dobog, a pulzusom gyorsabb, akkor életem fő témájához értem! Ha Isten gyermeke akarok lenni, ez csak Jézus által lehetséges.

A Biblia egyik Igéjét szó szerint így fordíthatjuk le: „Jézus Isten világából jött erre a világra”. Ma folyton azt mesélik, hogy a Bibliának elavult, túlhaladott világgépe van. Fent van a menny, lent a föld. — Ostoba beszéd! A Bibliának nem is ez a világgépe. Sőt inkább ezt mondja Istenről: „Minden oldalról körülzártál engem.” Ez egészen más. Értik? Még ha a föld alá menekülnék, akkor is ott lenne Isten. Modern szóval ma így mondanánk: „a dimenziók világgépe” ez. Mi három dimenziós világban élünk: hosszúság, szélesség, magasság, de ennél több dimenzió van. Isten egy másik dimenzióban van. Egészen közel van, egy tenyérnyire. Önökkel jár! Láta önöket istentelen útjaikon. De mi nem tudjuk áttörni a falat ehhez a másik dimenzióhoz, csak Isten tudja áttörni. És Isten áttörte a falat: Jézusban hozzánk jött!

Az Újszövetség azt írja Jézusról: „A sajátjába jött — hiszen a világ az Övé — és az övéi nem fogadták be Őt!” A mai napig ez az evangélium története: Jézus jön, és az ember becsukja előtte az ajtót. „Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt.”